

Egy hét a Tisza-tavon

(kis)Hajónapló

5. rész: A Kis-Tiszán a nagy Tiszára

B. és F. a túra utolsó napjára halasztotta 10 éve megíúsult kísérletének megismétlését: a csatornákon át eljutni Tiszafüredre. Akkor egy kettes kajakkal vágta neki az útnak, de zsákutcába jutottak. Most – a Tisza-tavi tanösvény kilátójából – úgy tűnt, hogy a

Kis-Tiszán, Poroszlóról, viszonylag rövid úton el lehet jutni.

Így hát reggel fölpackolták a kenut és az egyes kajákat a csomagtartóra, és átautóztak Sarudról Poroszlóra. A túrához csatlakozott J. és A. is. A. eddig nem evezett, mert szolidaritást vállalt nejével, aki a hathónapos Kristóffal legfeljebb a strandig juthatott.

A Kis-Tisza és az Eger-patak összefolyása után a Kis-Tisza medre beszűkül. Felszínét a partvonal egész hosszában vízínövények borítják, de középen hajózható, hiszen egykor a Tisza medre volt. Füred felé közeledve mindkét partot fák szegélyezik. Lombkoronájuk a víz fölé hajol, helyenként festői „alagutat” alkot. A megtévesztésig hasonlít a Holt-Körös Bikazugi ágához. A Kis-Tisza meglepően forgal-

mas: kenek, jachtok, bérmotorcsónakok szelik a vizet.

Evezés közben derült ki, hogy a kilátói látvány csalfa volt. Csak légvonalban tűnt közelinek a Tisza-híd, mert a Kis-Tisza hatalmas kanyarokkal teszi meg ezt az utat. Jó darabig kanyarog, míg eléri a füredi utat, sokáig párhuzamosan fut vele, s amikor már azt hiszi az evezős, hogy belefut a Tiszába, a Kis-Tisza éles kanyarral ismét eltávolodik tőle. A.-ban feltámadt a lelkiismeret „elhagyott”

családja miatt, s méltatlankodó megjegyzésekkel biztatta társait a visszafordulásra. Hiába. Végre egy zsilip után feltűnt az öreg Tisza medre, a Tisza-híd, s megjelentek Füred szélső házai.

A hajók tettek egy kört a Tiszán, B. fotózott egy sort, s a csapat „haza” indult. A „három motoros” kenu – A. hatalmas tempója következtében – állva hagyta az egyes kajákban evező F.-et, s jó másfél kilométert vert rá a célig.

– Ez kirándulás, nem löverseny – vigasztalta magát F. Mire partot ért, a kenu már az autó tetején libegett.

Augusztus 19. szerda

Az elutazás napján a társaság szétszóródott a szélrózsa minden irányába. F.-nek hamar haza kellett érni, mert ha zárásig nem adja le az utánfutót, az ünnepek napjait is meg kell fizetni. Ráadásul az utánfutón „elment” az index, és az egyik féklámpa. A K. család Tiszalökön folytatta a nyaralást. B. az utolsó napot is ki akarta használni, és csak este indult Szegedre, a V. családnak viszont hamarabb kellett indulnia a héthónapos Adél miatt.

Az esti körtelefón mindenkit megnyugtatót: F.-ék megúszták az igazoltatást, bár Öregszőlőnél meleg volt a helyzet egy előző rendőrautó miatt, de a villogás – szerencsére – elmaradt. Az autóstársak is méltányolták a karlengetéses irányjelzést. K.-ék elfoglalták új szállásukat, s a többiek is baj nélkül hazaértek.

F. – gondolatban – már el is kezdte a felkészülést a jövő évi túrára, amelyre (reménye szerint) a sok vizet látott, felújított, több mint fél évszázados kettes kajakkal indulnak majd.

Kép: Kutas Béla
Szöveg: Kutas Ferenc